

saa stor, at man ikke kan faa fuld Aldersrente, og alligevel være haardt trængende til Lægehjælpen. Derfor henstiller jeg til Indenrigsministeren at overveje Spørgsmaalet, saaledes at man ogsaa i den Henseende kan faa noget, der er tilfredsstillende.

Sluttelig vender jeg mig til det Spørgsmaal, som i Øjeblikket er særlig brændende ude i Landet, nemlig Brændselshjælpen. Jeg forstaar saa udmærket godt, at de gamle ikke forstaar, hvorfra de skal faa Brændsel. Den højtærede Indenrigsminister synes at være paa den gode Side, han synes, at han har naaet det fuldkomne i Fortolkningen, naar han er gaaet ind paa, at de gamle kan faa fire Femtedele af det Beløb, der blev ydet til Brændsel i 1922. For de Kommuner, der Vedkommende, hvor man ikke har lagt Beløbet ind i Summen, erkender jeg, at der kan man købe Brændsel i Aar for de nævnte fire Femtedele. Men for det første er der alle de Kommuner, som har været nødsaget til at lægge Brændselsbeløbet ind i selve Aldersrentesummen, inden de regnede Forskellen ud, saaledes at de gamle har faaet denne i Forskelseshjælp hele Aaret igennem; der vil ikke kunne hjælpes ad den Vej. For det andet vil alle de aldersundersøttede, som kom til sidste Aar, ikke kunne hjælpes ad den Vej, og alle de nye Aldersrentenydere vil heller ikke kunne hjælpes ad den Vej. Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister bliver nødt til at foreslaa, at alle gamle Aldersrentenydere faar et vist fast Beløb til Brændsel. Man kan ikke gaa den Vej, som den højtærede Indenrigsminister er gaaet, og som jeg erkender naturligvis er meget nem. Det er meget nemt at sidde herovre og regne ud, at hvis Kommunerne hver eneste Maaned fradrog nogle faa Kroner i de gamles Understøttelse, saa havde man til Brændsel om Vinteren. Men den Vej kan man ikke gaa, for naar de gamle i Forvejen faar for lidt, kan det ikke hjælpe, at man samler sammen til Brændsel. Hvis de hungre eller sulter ihjel, inden Vinteren kommer, faar de jo ingen Brug for Brændselet. Den Slags Manipulationer tror jeg ikke, Ministeren skulde spille sin Tid med. Nej, kom med et Forslag, som siger, at de gamle faar saa og saa meget i Brændselshjælp sammen med den øvrige faste Understøttelse.

Jeg tror, jeg tør sige, at hvis disse Forslag, som jeg her har nævnt, gennemføres — og jeg maa gaa ud fra, at det er

det mindste, som der i det hele taget kan være Tale om at yde de gamle Aldersrentenydere, faar vi en Lovordning, som har bevaret sine faste Principper. Der er ikke et eneste af disse Forslag, som gaar imod de gode Principper, de faste Takster — bevarer altsaa de gode Principper, men yder samtidig de gamle saa meget, at de kan komme igennem Tiden. Det bliver ikke en Lov, som vi Socialdemokrater er tilfredse med, thi med Hensyn til Sociallovgivning stiler vi mod større Maal, men en Lov, som jeg tror vil vække Tilfredshed blandt de gamle, og som de gamle i nogen Grad kan klare sig med. Jeg beder derfor paa de gamles Vegne den højtærede Indenrigsminister, til Trods for at jeg ikke har megen Tiltro til Indenrigsministerens sociale Forstaaelse, om at fremsætte et Lovforslag om en Forbedring af Aldersrenten, og jeg henvender mig ogsaa til den højtærede Statsminister og minder om det Løfte, alle Venstres Kandidater gav forud for Valget, det var Veksler paa Fremtiden til Fordel for de gamle, og Statsministeren fortsatte, straks efter at Rigsdagen var kommet ind, og lovede i Virkeligheden de gamle en Forbedring paa 18 Mill. Kr. Disse 18 Mill. Kr. er blevet til 2 Mill. Kr., det vil sige, de daarligst stillede maa betale for de bedre stillede. Jeg henstiller til den højtærede Statsminister at gøre al sin Indflydelse gældende overfor Indenrigsministeren, saaledes at der i Aar paa Rigsdagens Bord kan komme til at foreligge et Forslag til Forbedring af Aldersrenteloven, som gaar i den af mig skitserede Retning.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Næste Møde holdes i Morgen, Tirsdag den 16. Oktober, Kl. 1 med følgende Dagsorden:

- 1) Valg af 15 Medlemmer til et Fællesudvalg i Henhold til Grundlovens § 49 til Valg af 1 Statsrevisor, for saa vidt angaar Regnskaberne for Finansaarene 1922—23 til 1924—25, og 1 Stedfortræder for samme.
- 2) Afgørelse af Formandens Forslag om Behandlingen af Spørgsmaalet om Godkendelse af „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“s Regnskab for Tiden fra 1. April 1922 til 31. Marts 1923.